

RESSÒ DE LA PARAULA

Els llavis de l'evangelitzador

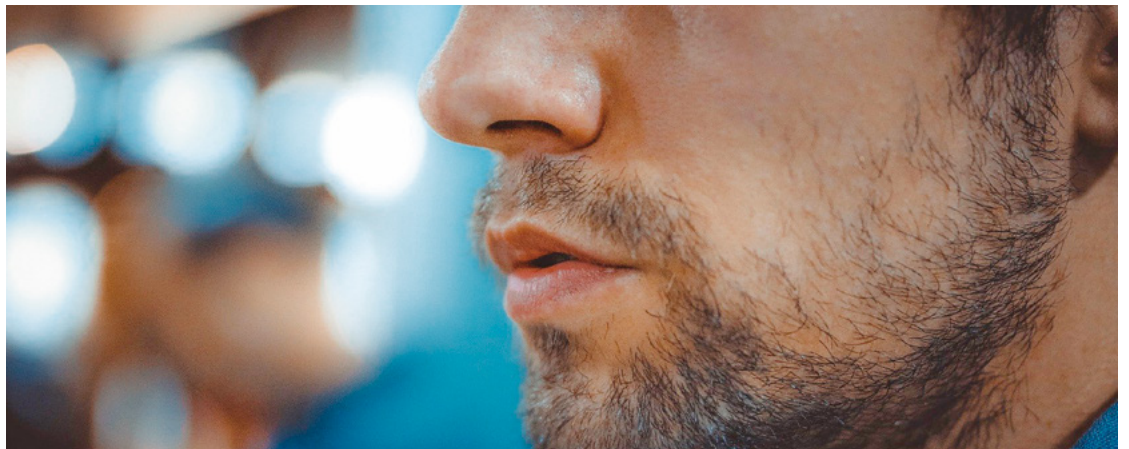

Desitjaríem escoltar més missatges realment evangelitzadors. Enyorem paraules, no sols en boca de laics, sinó també de religiosos consagrats i sacerdots, que anunciïn Jesucrist clarament i expressament, amb llibertat, senzillesa i bon ànim. La manca avui d'aquests missatges mereix una profunda reflexió, que ara no podem abordar.

Però sí que és possible reflexionar sobre un dels obstacles que trobem en el moment d'anunciar explícitament Jesucrist. Ens referim a dos enemics de l'evangelització contraposats: d'una banda, la falsa seguretat, l'envaniment, que pot donar aparença de zel o valentia; d'altra banda, «falsa humilitat» o la humilitat mal entesa, que pot disfressar-se de prudència o senzillesa evangèlica.

Tenim molt fixa a la memòria la imatge del predicador, l'educador, el ministre de l'Església, que transmetia la fe d'una manera prepotent i impositiva, segur de posseir una mena d'autoritat, emparat en un pretès dret que li atorgava l'Església o la societat. Alguns potser poden haver estat testimonis d'aquesta conducta. En tot cas, els mitjans de comunicació i determinades expressions culturals s'han encarregat de mantenir viu aquest record, mitjançant caricatures i sarcasmes.

Avui és més freqüent constatar el silenci sobre Jesucrist (o Déu) adduint motius pastorals («no és oportú», «podem ser mal interpretats», «cal esperar que facin un procés de maduració humana», «hem de superar els temps de fe imposada», «millor que ho demanin», etc.) o motius teològics, com la no necessitat de l'anunci exprès i el corresponent acte de fe en Crist, la reducció del missatge a idees de caràcter

ter ètic assumibles pel pensament actual, la prioritat absoluta de l'acció transformadora social, etc.

Totes dues postures no corresponen al que ens ensenya l'Esclat.

Isaïes en el marc del diàleg vocacional, en ser cridat per Déu a ser profeta respon:

«Ai de mi! Estic perdut! Jo, que soc un home de llavis impurs, que habita enmig d'un poble de llavis impurs, he vist amb els meus ulls el Rei i Senyor de l'univers» (Is 6,5).

Aquestes paraules, al costat de les de sant Pere, després de ser testimoni d'una pesca abundant i miraculosa, en un mateix marc vocacional evangelitzador («No tinguis por. D'ara endavant seràs pescador d'homes»), són enormement il·luminadores per a l'evangelitzador.

—L'evangelitzador no ho és per ell mateix, ni per encàrrec del poble, de la comunitat o d'un grup. La iniciativa i la missió sempre ve de Déu o de Jesucrist.

—Un bon distintiu de l'autenticitat de l'evangelitzador és el sentiment i la convicció d'humilitat (incapacitat). Però aquesta vivència no té res a veure amb el complex d'inferioritat, ni prové de la comparació amb uns altres més eficaços, sinó de la contemplació de la glòria de Déu, sigui en els cels (visió d'Isaïes), sigui en la terra (obres de Crist a favor dels homes).

—Després d'aquesta experiència la missió evangelitzadora es recolza en la capacitat que atorga el mateix Déu a l'evangelitzador. Una capacitat que allibera de pors, complexos, orgulls i prepotències i, alhora, no concedeix cap dret, sinó una crida al servei.

Tot això determina una manera de viure i d'evangelitzar, que no és sinó l'estil i la manera com va viure i va evangelitzar el primer i únic apòstol, Jesucrist.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Déu i la llei de la gravetat

Un dels ensenyaments més importants que hem rebut de Jesús, el Mestre, ha estat «el Regne de Déu és dins vostre». Amb aquesta misteriosa frase Jesús descriu on podem trobar Déu.

No hi ha distància entre Déu i cadascú de nosaltres. La proximitat del Déu de Jesús és total. Per tant ens correspon a cada creient d'experimentar aquesta presència i mantenir en tot moment que Déu hi és. Certament, la major part de les persones i en la ma-

joria dels moments, podem viure com si Déu no hi fos. S'ha creat una manera de viure, un «modus vivendi», on descobrir Déu a prop és difícil i, encara més, viure amb Déu incorporat a la nostra mateixa existència.

És per això que cal prendre consciència que no ens podem despendre de Déu mentre vivim en aquesta terra. Talment com la força de la gravetat a la qual estem sotmesos permanentment. No sé si valorem prou el fet de viure sota els efectes d'aquesta llei

omnipresent. Tot el que fem ho fem comptant amb la gravetat i ens hem acostumat a fer-la servir. La gran majoria de les vegades fem les coses inconscientment com si la força de la gravetat no hi fos, però no per no tenir-la present no vol dir que no hi sigui i no actui. És la nostra gran companya inseparable.

Si volem experimentar la proximitat de Déu n'hi ha prou amb veure's agafat al terra i percebre que sempre som atrets cap avall. Que sempre tenim

aquest ajut que ens embolcalla allà on siguem i que no podem viure sense comptar amb la seva presència. Això que ho podem constatar de la gravetat ho podem afirmar de Déu.

Pregunteu als astronautes com viuen quan han perdut l'atracció de la gravetat! De ben segur, cada dia, volen tornar a deixar-se atrapar per la gravetat.

Mn. Valentí Alonso i Roig
Rector a diverses parròquies del Penedès

ECO DE LA PALABRA

Los labios del evangelizador

Desearíamos escuchar más mensajes realmente evangelizadores. Añoramos palabras, no solo en boca de laicos, sino también de religiosos consagrados y sacerdotes, que anuncian a Jesucristo clara y expresamente, con libertad, sencillez y buen ánimo. La carencia hoy de estos mensajes merece una profunda reflexión, que ahora no podemos abordar.

Pero sí es posible reflexionar sobre uno de los obstáculos que hallamos en el momento de anunciar explícitamente a Jesucristo. Nos referimos a dos enemigos de la evangelización contrapuestos: por un lado, la falsa seguridad, el engreimiento, que puede dar apariencia de celo o valentía; por otro lado, «falsa humildad» o la humildad mal entendida, que puede disfrazarse de prudencia o sencillez evangélica.

Tenemos muy fija en la memoria la imagen del predicador, el educador, el ministro de la Iglesia, que transmitía la fe de una manera prepotente e impositiva, seguro de poseer una especie de autoridad, amparado en un pretendido derecho que le otorgaba la Iglesia o la sociedad. Algunos quizá pueden haber sido testigos de esta conducta. En todo caso, los medios de comunicación y determinadas expresiones culturales se han encargado de mantener vivo este recuerdo, mediante caricaturas y sarcasmos.

Hoy es más frecuente constatar el silencio sobre Jesucristo (o Dios) aduciendo motivos pastorales («no es oportuno», «podemos ser mal interpretados», «hay que esperar que hagan un proceso de maduración humana», «hemos de superar los tiempos de fe impuesta», «mejor que lo pidan», etc.) o motivos teológicos, como la no necesidad del anuncio expreso y el correspondiente acto de fe en Cristo, la reducción del mensaje a ideas de carácter ético asumibles por el pensamiento actual, la prioridad absoluta de la acción transformadora social, etc.

Ambas posturas no corresponden a lo que nos enseña la Escritura.

Isaías en el marco del diálogo vocacional, al ser llamado por Dios a ser profeta responde:

«¡Ay de mí, estoy perdido! Yo, hombre de labios impuros, que habito en medio de gente de labios impuros, he visto con mis ojos al Rey, Señor del universo» (Is 6,5).

Estas palabras, junto a las de san Pedro, tras ser testigo de una pesca abundante y milagrosa, en un mismo marco vocacional evangelizador («No temas, desde ahora serás pescador de hombres»), son enormemente iluminadoras para el evangelizador.

—El evangelizador no lo es por él mismo, ni por encargo del pueblo, de la comunidad o de un grupo. La iniciativa y la misión siempre viene de Dios o de Jesucristo.

—Un buen distintivo de la autenticidad del evangelizador es el sentimiento y la convicción de humildad (incapacidad). Pero esta vivencia nada tiene que ver con el complejo de inferioridad, ni proviene de la comparación con otros más eficaces, sino de la contemplación de la gloria de Dios, sea en los cielos (visión de Isaías), sea en la tierra (obras de Cristo en favor de los hombres).

—Tras esta experiencia la misión evangelizadora se apoya en la capacitación que otorga el mismo Dios al evangelizador. Una capacitación que libera de miedos, complejos, orgullos y prepotencias y, al mismo tiempo, no concede ningún derecho, sino una llamada al servicio.

Todo esto determina un modo de vivir y de evangelizar, que no es sino el estilo y la manera como vivió y evangelizó el primer y único apóstol, Jesucristo.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Els diaques de la Província celebren els seus patrons

El dimarts 21 de gener, festivitat dels sants Fructuós, bisbe, i Auguri i Eulogi, diaques, es van reunir els diaques dels bisbats de Barcelona, Terrassa i Sant Feliu de Llobregat. Enguany va ser a la Catedral de Sant Llorenç, amb la presència del bisbe Agustí Cortés i del bisbe auxiliar de Barcelona, Javier Vilanova.

Cada any hi ha l'ocasió de felicitar els qui celebren les noces d'argent d'ordenació. Aquesta vegada era només un, Mn. Joan Josep Castaño, adscrit a la Parròquia de Sant Joan Baptista, de Viladecans, que expressava el seu agraïment a Déu i a la comunitat cristiana «per aquest do immerescut, viscut amb moments de joia i dificultats però sempre, sentint-me estimat per Déu».

25 anys de diaca de Mn. Castaño

Assemblea de Mans Unides

L'assemblea es va realitzar el dissabte 22 de gener al matí, a la Casa de l'Església, amb l'objectiu principal de la renovació del càrrec de la presidència, a més de transmetre informacions sobre els balanços de les campanyes realitzades en l'últim temps. Aquesta assemblea s'hauria d'haver realitzat amb anterioritat però per les limitacions de la pandèmia no havia estat possible.

Durant la mateixa es va fer present que Mans Unides ha emprès una multitud de projectes d'emergència en diferents països per pal-

liar situacions extremes que ha provocat la Covid-19 en els països més desfavorits.

Durant el darrer any s'ha constatat que, si bé les activitats de la delegació s'han vist minvades per causa de la pandèmia, els donatius han sigut abundants i ha augmentat el nombre de socis col·laboradors, fets que testimonien l'esperit solidari de les persones i la societat en general.

En el resultat de les votacions per a la renovació de la presidència, Maria Teresa Gisbert va sortir escollida per unanimitat per a un nou període de tres anys.

CAMPANYA DE MANS UNIDES
12 i 13 de febrer 2022

«CONTRA LA FAM, ACTUA»

Projecte al Departament del Beni, Bolívia

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

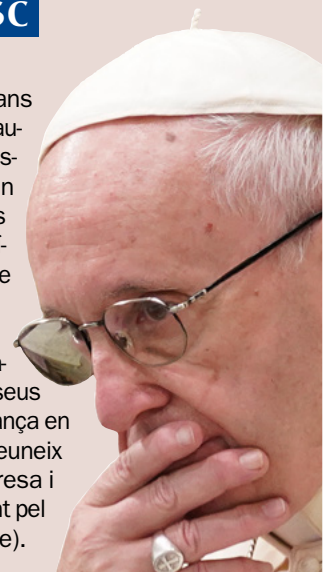

@Pontifex: «El camí de la pau, que sana els conflictes i regenera la fraternitat, està marcat pel diàleg. Hem d'ajudar-nos a creure en la força pacient i humil del diàleg. No és un camí fàcil; però no hi ha alternatives per arribar a la reconciliació» (3 de desembre).

@Pontifex: «L'Esperit Sant desitja que ortodoxos i catòlics tornem a acostar-nos amb humilitat i respecte. Ell ens convida a no resignar-nos enfront de les divisions del passat i a conrear junts el camp del Regne amb paciència, assiduïtat i de manera concreta» (3 de desembre).

@Pontifex: «Es necessiten cristians lluminosos, que amb gestos i paraules de consol encenguin llums d'esperança en la foscor; que sembrin brots d'Evangelí en els àrids camps de la quotidianitat; que portin carícies a les solituds del sofriment i de la pobresa» (3 de desembre).

@Pontifex: «La nostra Església és mare, i una mare sempre reuneix els seus fills amb tendresa. Tinguem confiança en aquesta Mare Església que ens reuneix a tots i que amb paciència, tendresa i valentia ens condueix cap endavant pel camí del Senyor» (3 de desembre).

Jornada Mundial del Malalt

El proper divendres 11 de febrer és la festa de Nostra Senyora de Lourdes i la Jornada Mundial del Malalt. Enguany, aquesta Jornada celebra 30 anys.

Va ser el papa Joan Pau II qui, el 13 de maig de 1992 va voler instituir aquesta diada i que se celebrés cada any el dia 11 de febrer. En la carta amb ocasió de la institució de la Jornada del Malalt explicava l'elecció d'aquesta data i el seu objectiu:

«De la mateixa manera que vaig escollir l'11 de febrer de 1984 per publicar la carta apostòlica *Salvifici doloris* sobre el significat cristià del sofriment humà (...) considero significatiu fixar aquesta mateixa data per a la celebració de la Jornada Mundial del Malalt. De fet, "amb Maria, Mare de Crist, que estava al peu de la creu, ens aturem davant totes les creus de l'home d'avui" (*Salvifici doloris* 31). I Lourdes, un dels santuaris marians més estimats pel poble cristià, és lloc i alhora símbol d'esperança i de gràcia en el sentit de l'acceptació i l'ofertament del sofriment salvífic.»

El tema per a aquest 2022 és «Acompanyar en el sofriment» i s'inspira en la frase «Sigueu miseri-

cordiosos com el vostre Pare és misericordiós» (Lc 6,36). Del missatge del papa Francesc per a aquesta Jornada, titulat «Estar al costat dels qui pateixen en un camí de caritat», ressaltem un paràgraf:

«Al llarg d'aquests trenta anys el servei indispensable que realitza la pastoral de la salut s'ha reconegut cada vegada més. Si la pitjor discriminació que pateixen els pobres —i els malalts són pobres en salut— és la manca d'atenció espiritual, no podem deixar d'oferir-los la proximitat de Déu, la seva benedició, la seva Paraula, la celebració dels sagraments i la proposta d'un camí de creixement i maduresa en la fe. En aquest sentit, voldria recordar que la proximitat als malalts i la seva atenció pastoral no només és una tasca d'alguns ministres específicament dedicats a això; visitar els malalts és una invitació que Crist fa a tots els seus deixebles. Quants malalts i quantes persones grans viuen a casa seva i esperen una visita! El ministeri de la consolació és responsabilitat de tot batejat, conscient de la paraula de Jesús: "Estava malalt i em va visitar" (Mt 25,36).»

Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians 2022

Amb el lema «Hem vist la seva estrella a Orient i hem vingut a adorar-lo», del 18 al 25 de gener, les esglésies cristianes van pregar més intensament per la unitat de tots els creients en Jesucrist. A la nostra diòcesi es van dur a terme pregàries ecumèniques a Vilafranca del Penedès i a Sant Feliu de Llobregat.

Diuenge 23, el Grup Estable de Diàleg i Consell Ecumènic va convocar un acte a l'Església de Sant Francesc d'Assís, de Vilafranca, al qual van participar una quarantena de persones de persones i que va ser animat amb cants meditatis de Taizé.

Dilluns 24, la Catedral de Sant Llorenç va aplegar representants de diverses confessions: a més del bisbe Agustí hi havia el pastor Ismael Llaudis; el Sr. Lluís Brull, evangèlic; el P. José Santos, del Patriarcat de Sèrbia; i el Sr. Marian Gadea, representant del Patriarcat de Romania. Va excusar l'assis-

tència la pastora Marta López. L'acte de pregària va comptar també amb la participació de la Coral de Masquefa i el Grup de Taizé de Vilanova i la Geltrú, que van acompanyar amb música instrumental i cants aquesta celebració.

Pregària ecumènica a l'Església de Sant Francesc d'Assís, de Vilafranca del Penedès

Pregària ecumènica a la Catedral de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat

AGENDA

► **Ministeris de lectorat i acollit.** El proper dimecres 9 de febrer, a les 19.30 h, a la capella del Seminari Conciliar, un total de nou seminaristes rebran de mans del bisbe Agustí Cortés els ministeris de lector o acòlit, entre els quals, dos de Sant Feliu de Llobregat: Josep Sellarés i Manuel Rodríguez Garrido, concretament per al ministeri de l'acollit, és a dir, de l'ajuda i el servei a l'altar.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

7. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [1Re 8,1-7.9-13 / Sl 131 / Mc 6,53-56]. Sant Ricard, rei d'Anglaterra; sant Teodor, mr.; santa Juliana, viuda; santa Coleta, vg. franciscana.

8. ■ Dimarts [1Re 8,22-23.27-30 / Sl 83 / Mc 7,1-13]. Sant Jeroni Emilian (Venècia, 1486 - Somasco, 1537), prev., fundador dels somascos; santa Elisenda, vg.; santa Josefina Bakhita, vg.

9. ■ Dimecres [1Re 10,1-10 / Sl 36 / Mc 7,14-23]. Sant Sabí, bisbe; sant Nicèfor, mr.; sant Miquel Febres, religiós de La Salle; santa Apol·lònia,

vg. d'Alexandria i mr. (249), patrona dels odontòlegs i els ortodontistes.

10. □ Dijous [1Re 11,4-13 / Sl 105 / Mc 7,24-30]. Santa Escolàstica (s. V-VI), vg., germana de sant Benet; santa Sotera, vg. i mr.; sant Silvà, bisbe; sant Hug, abat.

11. ■ Divendres [1Re 11,29-32; 12,19 / Sl 80 / Mc 7,31-37]. Mare de Déu de Lourdes, apareguda a la cova de Massabielle (1858); sant Desideri, bisbe; santa Eloïsa, vg.; sant Benet d'Arnià, abat benedictí.

12. ■ Dissabte [1Re 12,26-32; 13,33-34 / Sl 105 / Mc 8,1-10]. ■ *Sant Fe-*

liu de Llobregat: santa Eulàlia, vg. i mr., també patrona de Barcelona i cotitular de la catedral; sant Gaudenc o Gaudenci, bisbe; sant Damià, soldat mr.; beat Reginald d'Orleans, prev. dominicà; beata Humbelina, viuda; beat Josep Olalla Valdès, rel.

13. ■ Diumenge vinent, VI de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Jr 17,5-8 / Sl 1 / 1Co 15,12.16-20 / Lc 6,17.20-26]. Sant Benigne, prev. i mr. (s. III); sant Gregori II, papa (romà, 715-731); santa Maura, mr.; sant Gimer, bisbe; beat Jordà de Saxònia, prev. dominicà; beata Cristina d'Spoleto, vg. agustina.

Diumenge V de durant l'any (C)

COMENTARI

«Ho deixaren tot i se n'anaren amb ell»

Segurament que tots tenim experiència d'intentar fer moltes coses i aconseguir-ne pocs resultats. Això pot portar a la frustració. Però en l'àmbit de la fe, hi ha un actor que és decisiu i fonamental: el Senyor. Per això, tot el que fem els cristians ve mogut per la seva crida, per la seva vocació que ens empeny a treballar pel Regne. A l'Evangeli trobem Pere i els seus companys intentant de pescar però incapaçs d'aconseguir cap resultat positiu. És llavors quan Jesús diu: *Tira endins, i caleu les xarxes per pescar*. Pot semblar una temeritat: què sap Jesús de pescar! Ells són els professionals. Però Pere es fia de Jesús: *...ja que vós ho dieu, calaré les xarxes*. El resultat: *Agafaren tant de peix que les xarxes s'esquinçaven*. I ara és quan Jesús els crida: *No tinguis por; des d'ara seràs pescador d'homes*. Això val també per a Andreu, Jaume i Joan: *Ho deixaren tot i se n'anaren amb ell*. Ara saben que el fruit no depèn d'ells sinó del Senyor que els crida. I així comença també la missió d'Isaïes. Té una gran visió que li fa prendre consciència de la seva indignitat: *Ai de mi, no podré parlar! Soc un home de llavis impurs i visc enmig d'una poble de llavis impurs*. Però llavors ve l'acció de Déu. *Un serafí li tocà els llavis amb una brasa i li digué: Ja ha desaparegut la teva culpa, el teu pecat ja ha estat esborrat*. Ara, un cop rebuda la purificació pe part de Déu ja pot fer de profeta. Déu pregunta: *Qui enviaré?* I Isaïes diu: *Aquí em teniu: envieu-m'hi*. La vocació, la crida de Déu sempre precedeix la nostra missió; ja no és, per tant, una missió purament humana, sinó divina, podem dir. Pau ens recorda el nucli de la nostra predicació: *Crist morí pels nostres pecats, fou sepultat, i al tercer dia ressuscità, tot segons les Escripures*. I s'aparegué als Dotze i a més de cinc-cents germans. Aquesta és la nostra missió: donar a conèixer l'amor de Déu manifestat en el Crist, mort i ressuscitat per nosaltres. Això és el que tots prediquem, diu Pau. El centre de la nostra vida i de la nostra acció ha de ser el Crist.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 6,1-2a,3-8)

L'any que morí el rei Ozias vaig veure el Senyor assegut en un tron alt i prominent. Els plecs del seu mantell omplien el temple. L'assistien, drets, uns serafins que cridaven l'un a l'altre: «Sant, sant, sant és el Senyor de l'univers, tota la terra és plena de la seva glòria.» Aquell crit feia estremir els muntants de les portes i l'edifici s'omplia de fum. Jo vaig dir: «Ai de mi, no podré parlar! Jo que soc un home de llavis impurs i visc enmig d'un poble de llavis impurs, he vist amb els meus ulls el rei, el Senyor de l'univers.» Llavors un dels serafins volà cap a mi duent amb uns molls una brasa que havia pres de l'altar. Em tocà els llavis amb aquella brasa i em digué: «Això t'ha tocat els llavis: ja ha desaparegut la teva culpa, el teu pecat ja ha estat esborrat.» Després vaig sentir la veu del Senyor que deia: «Qui enviaré? Qui ens hi anirà?» Jo vaig respondre: «Aquí em teniu: envieu-m'hi.»

► Salm responsorial (137)

R. *Us vull cantar a la presència dels àngels, Senyor.*

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 15,1-11) (Versió abreujada)

Germans, primer de tot us vaig transmetre el mateix ensenyament que jo mateix havia rebut, és a dir, que Crist, com deien ja les Escripures, morí pels nostres pecats, que fou sepultat i que al tercer dia, com deien ja les Escripures, ressuscità. Que després s'aparegué a Quefes i després als dotze. Després s'aparegué a més de cinc-cents germans a la vegada; molts d'aquests encara viuen, però alguns ja són morts. Després s'aparegué a Jaume, i més tard a tots els apòstols. Finalment, el darrer de tots, com un que neix fora de temps, se m'aparegué fins i tot a mi. Tant si soc jo com si són ells, això és el que vosaltres heu cregut.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Lluç (Lc 5,1-11)

En una ocasió la gent s'aglomerava sobre Jesús per escoltar la paraula de Déu.

Ell, que es trobava vora l'estany de Genesaret, veié dues barques a la platja. Els pescadors n'havien baixat i rentaven les xarxes. Pujà en una de les barques, que era de Simó, li demanà que l'apartés una mica de terra, s'assegué i ensenyava la gent de la barca estant. Quan acabà de parlar, digué a Simó: «Tira endins, i caleu les xarxes per pescar.» Simó li respongué: «Mestre, ens hi hem escarrassat tota la nit i no hem pescat res, però ja que vós ho dieu calaré les xarxes.»

Així que ho feren agafaren tant de peix que les xarxes s'esquinçaven. Llavors feren senyal als pescadors de l'altra barca que vinguessin a ajudar-los. Ells hi anaren, i ompliren tant les barques que quasi s'enfonsaven.

Simó Pere, en veure això, es llançà als genolls de Jesús i li deia: «Senyor, allunyeu-vos de mi, que soc un pecador.»

Ni ell ni cap dels qui anaven amb ell no se sabien avenir d'una pesca com aquella. Igual passà amb Jaume i Joan, fills de Zebedeu, que eren socis de Simó. Però Jesús digué a Simó: «No tinguis por: des d'ara seràs pescador d'homes.»

Llavors tornaren a terra les barques, ho deixaren tot i se n'anaren amb ell.

► Lectura del libro de Isaías (Is 6,1-2a.3-8)

El año de la muerte del rey Ozías, vi al Señor sentado sobre un trono alto y excelso: la orla de su manto llenaba el templo. Junto a él estaban los serafines, y se gritaban uno a otro diciendo: «Santo, santo, santo es el Señor del universo, llena está la tierra de su gloria!» Temblaban las jambas y los umbrales al clamor de su voz, y el templo estaba lleno de humo. Yo dije: «¡Ay de mí, estoy perdido! Yo, hombre de labios impuros, que habito en medio de gente de labios impuros, he visto con mis ojos al Rey, Señor del universo». Uno de los seres de fuego voló hacia mí con un ascua en la mano, que había tomado del altar con unas tenazas; la aplicó a mi boca y me dijo: «Al tocar esto tus labios, ha desaparecido tu culpa, está perdonado tu pecado». Entonces escuché la voz del Señor, que decía: «¿A quién enviaré? ¿Y quién irá por nosotros?». Contesté: «Aquí estoy, mándame.»

► Salmo responsorial (137)

R. *Delante de los ángeles tañeré para ti, Señor.*

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 15,1-11) (Versión abreviada)

Os recuerdo, hermanos, que yo os transmití en primer lugar, lo que también yo recibí: que Cristo murió por nuestros pecados según las Escrituras; y que fue sepultado y que resucitó al tercer día, según las Escrituras; y que se apareció a Cefas y más tarde a los Doce; después se apareció a más de quinientos hermanos juntos, la mayoría de los cuales vive todavía, otros han muerto; después se apareció a Santiago, más tarde a todos los apóstoles; por último, como a un aborto, se me apareció también a mí. Pues bien; tanto yo como ellos predicamos así, y así lo creísteis vosotros.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 5,1-11)

En aquel tiempo, la gente se agolpaba en torno a Jesús para oír la palabra de Dios. Estando él de pie junto al lago de Genesaret, vio dos barcas que estaban en la orilla; los pescadores, que habían desembarcado, estaban lavando las redes. Subiendo a una de las barcas, que era la de Simón, le pidió que la apartara un poco de tierra. Desde la barca, sentado, enseñaba a la gente. Cuando acabó de hablar, dijo a Simón: «Rema mar adentro, y echad vuestras redes para la pesca». Respondió Simón y dijo: «Maestro, hemos estado bregando toda la noche y no hemos recogido nada; pero, por tu palabra, echaré las redes». Y, puestos a la obra, hicieron una redada tan grande de peces que las redes comenzaban a reventarse. Entonces hicieron señas a los compañeros, que estaban en la otra barca para que vinieran a echarles una mano. Vinieron y llenaron las dos barcas, hasta el punto de que casi se hundían. Al ver esto, Simón Pedro se echó a los pies de Jesús diciendo: «Señor, apártate de mí, que soy un hombre pecador». Y es que el estupor se había apoderado de él y de los que estaban con él, por la redada de peces que habían recogido; y lo mismo les pasaba a Santiago y Juan, hijos de Zebedeu, que eran compañeros de Simón. Y Jesús dijo a Simón: «No temas; desde ahora serás pescador de hombres». Entonces sacaron las barcas a tierra y, dejándolo todo, lo siguieron.